

[Lasse Budtz]

den er først og fremmest af teknologiske grunde blevet så lille, at alle berøres af alle kriser, og ingen kan undslippe. Men dertil kommer, at der intet alternativ er til afspændingen, undtagen naturligvis en fortsættelse af det vanvittige våbenkapløb med den dertil hørende uundgåelige konfrontation og økonomiske tilbagegang.

I denne situation er det socialdemokratiets opfattelse, at samtidig med at vi skal slutte op om vore naturlige tilhørsforhold til Norden, NATO og EF, så sandt som afspænding uden sikkerhed er direkte farlig, skal vi prøve, så langt vore evner og vor indflydelse rækker, at holde alle forhandlingskanaler åbne. I stedet for at uddybe kriserne skal vi inddæmme dem. I stedet for at søge konfrontationen skal vi opsøge afspændingen. I stedet for at afvise kontakter skal vi søge forhandling.

Jeg kunne have lyst til at begynde bagfra i den oprensning af kriser, jeg før nævnte.

En konkret og aktiv u-landspolitik er efter socialdemokratiets mening ikke blot en selvfølgelig forlængelse af den social- og velfærdspolitik, vi står for på nationalt plan, men det er også et led i vor og modtagerlandenes sikkerhedspolitik. Danmark er et af de lande i verden, der yder mest til u-landene, og sådan bør det også være. Socialdemokratiet ville faktisk gerne være med til at yde mere, men nu når vi da i hvert fald snart helt reelt op på de 0,7 pct. af nationalproduktet i hjælp til udviklingslandene, som FN har opfordret alle medlemslande til at yde, og der er kun 3 andre industrilande, der har nået det samme. Selv om vi fastfryser procenten efter 1981 i et stykke tid for at rette op på vor egen økonomi, der jo, når alt kommer til alt, er det økonomiske grundlag for vor u-landspolitik, vil bistandsbeløbet i reelle penge fortsat stige, fordi nationalproduktet stiger. Forhåbentlig kan procentsatsen også begynde stigningen igen inden for en ikke alt for lang periode.

På nedrustningsområdet må vi sammen med vore NATO-partnere forsøge at få Sovjet til at begribe, at det er i begge blokkes interesse at få startet forhandlingerne om i hvert fald begrænsninger i opstillingen af mellemdistanceraketter i Europa. Jeg kan i denne forbindelse henvise til forbundskansler Helmut Schmidts indtrængende henstillinger til Sovjet om at fastfryse mængden af deres

SS-20-raketter, en fastfrysning, der må være en forudsætning for reelle forhandlinger. Begge parter kunne spare mange penge, der kunne anvendes bedre til en forøgelse af den sociale standard ikke blot i vore egne lande, men sandelig også i udviklingslandene. Og får udviklingslandene det økonomisk bedre, formindskes spændingen i disse lande, og de internationale rustningsudgifter eller -omkostninger kunne derved nedsættes.

Det er en del af den socialdemokratiske nedrustningspolitik at opfordre supermagterne til at ratificere og efterleve SALT II-aftalen, som også er i alle andre landes interesse, bl. a. fordi vi uden SALT II-aftalen ikke kan komme i gang med SALT III, der direkte berører kernevåben i Europa. Men jeg vil gerne indskærpe, at socialdemokratiet gerne ser de såkaldte TNF-forhandlinger, altså drøftelserne om mellemdistanceraketterne, startet, inden SALT III begynder, for det kan simpelt hen blive for farligt at vente.

Vi bør med vore begrænsede midler arbejde for, at MBFR-forhandlingerne, drøftelserne om reduktioner i de konventionelle våben i Europa, omsider giver resultater, og vi må under de kommende forhandlinger om forbudet mod spredning af atomvåben arbejde for, at udvikling af nye atomvåben bremses.

Vi bør selvfølgelig også yde vort bidrag i kampen mod de kemiske våben, et problem, der tilsyneladende på det sidste er blevet særligt aktuelt.

Camp David-forhandlingerne er i realiteten nu brudt sammen, og det er en kendt sag, at en række vesteuropæiske regeringer, anført af den konservative i England, overvejer, om man skal foreslå en ændring af den berømte 242-resolution eller udarbejde en erstatning, således at palæstinenserne ikke længere omtales som flygtninge, men som et folk med selvbestemmelsesret.

Det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse er heldigvis også blevet fastslået af de nordiske landes udenrigsministre i deres sidste fællescommuniqué. EF-landenes udenrigsministre vil tage dette spørgsmål op på deres møde i Venedig i midten af juni, et møde, der finder sted i den permanente konsultationsvirksomhed uden for Romtraktaten. Jeg minder om, at ministrene kun kan udtale sig i fællesskab, hvis deres interesser er sammenfaldende og de således er enige.